

LBRIS

We know
books

Eiji Yoshikawa, *The Heiké Story*

© 2011, 2023 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Utagawa Kuniyoshi (1798-1861), *Aki no Kami Taira no Kiyomori* (cca 1840, xilogravură), detaliu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

YOSHIKAWA, EIJI

Povestea familiei Heiké / Eiji Yoshikawa; trad. din lb. engleză de Lorena Lupu. – Iași: Polirom, 2023

2 vol.

ISBN: 978-973-46-9406-8

Vol. 1. – 2023. – ISBN: 978-973-46-9407-5

I. Lupu, Lorena (trad.)

821.521

Printed in ROMANIA

EIJI YOSHIKAWA

Povestea familiei Heiké

Traducere din limba engleză
de Lorena Lupu

POLIROM
2023

separat, niciodată ca diftongi. Astfel, Heiké este pronunțat *He-i-ke*. Nu există accent pe penultima silabă, ca în engleză; accentul se pune în mod egal pe fiecare silabă. *E*-urile finale sunt întotdeauna pronunțate, ca în italiană.

Capitolul I

Piața

— Iar tu, Heita, nu mai hoinări și nu mai pierde timpul pe Shiokoji pe drumul de întoarcere, îl auzi Heita Kiyomori pe tatăl său, Tadamori, cum striga în urma lui, în timp ce el pornea în misiune. Simțise această voce urmărindu-l pas cu pas, tot drumul.

Îi era teamă de tatăl său; fiecare cuvânt părea să i se înfigă până în străfundurile minții. Cu un an în urmă, în 1135, Kiyomori îl însoțise pentru prima oară pe tatăl său și pe câțiva bărbați înarmați de la Kyoto la Shikoku, și apoi la Kyushu, într-o expediție împotriva piraților din Marea Interioară. Din luna aprilie a acelei primăveri și până în august, își vânaseră prada; apoi, avându-i pe căpitanul piraților și pe mai mult de treizeci dintre bandiții lui prizonieri în lanțuri, se întorseseră triumfători în capitală, într-un marș al victoriei de care încă își aduceau aminte. Da, fără îndoială, tatăl lui era un erou, orice s-ar spune!

După asta, părerea lui Kiyomori despre tatăl său se schimbase. Și teama față de el crescuse. De când era mic, Kiyomori crezuse că lenea e aceea care îl face pe tatăl său să se ferească de oameni, că îi lipsește ambiția, că nu are atâta minte ca să-și vadă de treabă și insista să rămână sărac din pură încăpățănare. Oricum, nu acesta era tata, așa cum îl văzuse el cu propriii lui ochi

LENS BOOKS

în copilărie, imaginea îi fusese sădită în minte de mama lui. De când își amintea, casa lor din Imadegawa, unul dintre cartierele sărăcăcioase ale orașului, fusese o dărăpănătură murdară, acoperișurile găurite nu fuseseră reparate de peste zece ani; grădinile neîngrijite fuseseră năpădite de buruieni, iar casa, din ce în ce mai dărăpănată, fusese scena nesfârșitelor certuri dintre tata și mama. Și, în ciuda acestor neînțelegeri, li se năștea un copil după altul – Heita Kiyomori, cel mai mare; Tsunemori, al doilea fiu; apoi urmașul al treilea și chiar al patrulea. Lui Tadamori, îndatoririle de funcționar al Palatului i se păreau de neîndurat; de aceea, nu făcea nici un efort pentru a apărea la Palat sau la sediul Gărzilor Imperiale decât dacă era chemat anume. Acum, singurele lui venituri veneau din recoltele moșiei lui din Isé, și, exceptând câte un dar generos de la Palat, nu beneficia de niciuna dintre îndemnițările care i s-ar fi convenit datorită rangului.

Kiyomori începuse să înțeleagă motivele ciondănelilor fără sfârșit dintre părinții lui. Mama era o femeie vorbărească – după cum spunea tatăl său, vorbea „ca o hârtie înmuiată în ulei și pusă pe foc” –, iar vorbele pe care le auzeai cel mai des erau acestea:

— Orice aș zice, te uiți la mine cu priviri fioroase. Te-am văzut vreodată că te porți ca un soț cumsecade? Niciodată nu te-am văzut purtându-te ca un stăpân demn de respect al acestei case. Sunt destul de trândav pe lume, dar sunt sigură că sunt puțin în capitala asta care să fie la fel de puturoși ca tine! Dacă erai consilier de stat sau funcționar al curții, înțelegeam. Te-ai gândit vreodată la sărăcia noastră? Tu, un Heiké crescut la țară, te poți bălăci fără îndoială în mizeria asta, dar eu sunt născută în capitală, asemenea tuturor rudelor mele, și ne tragem din nobilul

clan Fujiwara! Aici, sub acoperișul ăsta spart, dimineața și seara, și azi și ieri, am de morfolit aceleași lături de doi bani. Nu voi putea să merg la serbările lunii¹ și la banchetele imperiale când va veni toamna, nici nu mă voi alătura sărbătorii florilor de cireș, la Palat, îmbrăcată în veșminte de sărbătoare, când se va întoarce primăvara. De-abia mai știu dacă sunt o femeie sau un castor în timp ce îndur toate blestemățile, zi după zi... Ah, femeie născută sub o stea blestemată ce sunt! Niciodată n-aș fi crezut că asta va fi soarta mea!

Acesta nu era decât începutul unui șuvoi nesfârșit de învinuiri și ocări, dacă Tadamori nu o oprea. Și odată ce „hârtia înmuiată în ulei” lua foc, din ce pricină se tânguia cel mai aprig, plângându-se cerurilor și invocând pământul ca pe un martor? Până și fiul ei Kiyomori se săturase de reproșurile ei. Le știa pe de rost, unul după celălalt. În primul rând, soțul ei, un trântor, nu își bătușe niciodată capul să le asigure traiul. De ani în șir, nu făcuse altceva decât să stea acasă – un ins netrebnic! A doua nemulțumire a ei: din cauza sărăciei, ea fusese silită să renunțe la schimbul de vizite cu rudele, familia Fujiwara; nu mai putea participa la evenimentele imperiale și nu mai putea accepta invitații la banchetele Curții. Vai, ea, care fusese născută pentru o viață de măreție și lux, se măritase cu un luptător Heiké oarecare și își distrusese viața. Apoi, își incheia lamentația cu țipătul: „Of, măcar dacă n-ar fi fost copiii!...”

Aceste cuvinte îl înfricoșaseră pe Kiyomori pe când era mic, îl tulburaseră și îl întristaseră

1. Tsukimi, celebrarea lunii pline, sărbătoare cu dată variabilă, la jumătatea toamnei, în „seara în care luna este cea mai frumoasă” (n. tr.).

peste măsură, astfel că, pe la 16-17 ani, măică-sa îl vedea uneori cum o privește cu ochi întunecați.

Kiyomori se întreba ce ar fi făcut ea dacă nu ar fi fost copiii. Dar știa răspunsul la întrebarea asta: ea regreta, mai presus de orice, căsnicia cu tatăl lui; dacă s-ar fi putut, l-ar fi părăsit chiar acum, recuperând anii pierduți prin reîntoarcerea la acea viață de splendoare; așa cum făceau rudele ei de viță nobilă, ar fi umblat numai în trăsuri cu boi, îmbăiate de lumina lunii și împodobite cu flori; ar fi făcut ochi dulci căpitanului cutare sau vreunui curtean; ar fi făcut schimb de poeme de dragoste cu cavaleri și ar fi dus viața doamnelor din *Poveștile familiei Genji*. Nu putea să moară fără să-și împlinească destinul de femeie.

Iar și iar, „hârtia înmuiată în ulei“ se aprindea în acest chip. Iar copiii ei mici, cărora nu le venea să creadă că era mama lor, o priveau în fiecare zi cu ochi plini de durere.

Kiyomori, care se apropia acum de douăzeci de ani, era plin de furie; dacă fiții ei erau o astfel de opreliște pentru ea, de ce nu îi părăsea? Oare dacă i-ar fi răspuns aprig acestei femei, ar fi avut ceva de câștigat? Târfa! Cine erau oare acei Fujiwara cu care ea se lăuda, fără să îi pese ce e în sufletul bărbatului? Era un prost – tata, care nu îndrăznea să țipe decât la fiții lui! Lașul! Să-i vezi pe oameni cum îl luau în derădere pe Sașiu, care se însurase cu o frumusețe doar pentru a găsi în ea o scorpie!

Lumea credea că băieții tind să țină întotdeauna cu mama lor, dar în această casă, situația era alta. Fratele lui cel mai mic, care nu fusese încă întărcat, și cel de-al treilea frate erau încă prea mici pentru a ține partea cuiva, dar Tsunemori, care era destul de mare pentru a putea înțelege ce se petrece, se holba uneori cu ură la mamă-sa,

în timp ce ea bătea câmpii. În asemenea momente, celor doi frați le era rușine de tatăl lor. El – un bărbat – care părea că trăiește doar pentru a fi chinuit de nevastă, stătea, ascultându-i în tăcere țipetele, cu pleoapele cicatrizate lăsate peste ochii lui sașii, privind-și mut pumnii încheștați din poală.

Kiyomori trebuia să recunoască, totuși, că tatăl lui e urât – cu chipul ăla ciupit de vărsat, cu ochii ăia care îi aduseseră porecla; un om de patruzeci și ceva de ani, în floarea vârstei... Pe de altă parte, mama lui era frumoasă, arătând de parcă ar avea încă douăzeci și ceva de ani. Nu era de mirare că aceleora care o vedeau nu le venea să creadă că era mama a patru băieți. Deși era condamnată la sărăcie, ținuta ei rămânea fără cusur. Nu părea să arate că știe sau că îi pasă de momentele în care slujitorii, sătuli de priveliștea sărăciei lor, plecau pe furiș să schimbe obiecte furate pe mâncare sau smulgeau bambus din gardurile putrezite și scânduri din pereți pentru a face foc în bucătărie, sau momentele când copiii care urlau se scăpau în hăinuțele slinoase. Se aranja dimineața în budoarul ei, unde nici măcar soțul nu avea voie să intre, își întindea casetele cu piepteni și oglinzile poleite cu aur, iar seara se retrăgea în baia ei să-și îngrijească pielea. Adeseori îi uimea pe cei din casă apărând în veșmintele ei cele mai alese și anunțând că a plecat să le facă o vizită rudelor, familia Nakamikado; apoi, cu chipul neclintit al unei doamne de la curte, pășea agale până la cel mai apropiat grajd, să închirieze o trăsură și să își onoreze obligația.

— Femeia-vulpe... femeia-vulpe care face vrăji, o zeflemiseau slugile când nu le auzea. Chiar și Mokunosuké cel cărunt, care devenise servitor al casei încă de când era mic, rămânea în picioare, ținând pe spate câte un copilăș care plângea

fără oprire și holbându-se la mama care se îndepărta cu ochi plini de furie înăbușită. Mai încolo, pașii lui se auzeau pe poteca din jurul grajdului, pe întuneric, în timp ce îi îngâna cântece de leagăn micuței sale poveri. De obicei, în asemenea momente, Tadamori stătea aplecat, sprijinit de un stâlp, în umbră, cu ochii închiși, tăcut și pierdut în gânduri.

Tsunemori avea înclinație spre carte; indiferent de ceea ce i se întâmpla, el își petrecea zilele cu nasul în cărți. El și Kiyomori fuseseră duși de la o vârstă fragedă la Academia Imperială de Clasici Chinezi, deși, de la o vreme, cel din urmă încetase să o mai frecventeze. În pofida rugămintilor tatălui său, Kiyomori simțea că nu avea nimic de câștigat dacă îl citea pe Confucius, ale cărui învățături păreau să nu aibă nici o legătură cu lumea pe care o vedea în jur sau cu viața din propria lui casă. De obicei, Kiyomori trândăvea toată ziua, ca și tatăl său. Adeseori, stând tolănit lângă masa fratelui său, Kiyomori obișnuia să discute despre cursele de cai de la Kamo sau să bârfească despre femeile din vecini; sau, când frațele său Tsunemori părea că nu are chef să îl asculte, rămânea întins acolo, uitându-se pierdut în tavan și scobindu-se în nas. Alteori, se năpustea spre sala de trageri cu arcul din spatele casei, să-și facă arcul să zbârâie, sau se repezea spre grajd și se întorcea ceva mai încolo acasă, năclăit de sudoare, biciuindu-și cu sălbăticie calul. Din câte se părea, nu trăia decât din impuls.

Lui Kiyomori îi trecea adeseori prin cap gândul că mama lui era ciudată; și nici tatăl său nu era mai prejos; numai Tsunemori părea să fie un om normal. Chiar și el, Kiyomori, fiul lor cel mai mare și moștenitorul lor, era ciudat. Așadar, erau o adunătură de mai mare mirarea, o familie ai cărei membri nu se potriveau defel. Și totuși,

familia Heiké din Isé era printre puținele familii de luptători de descendență nobilă. În capitală, unde se știa că tradiția Heiké fusese lăsată moștenire de mai multe generații, oamenii profeteau că arborele lor genealogic va da naștere altor și altor ramuri, readucând din nou faima familiei. Și totuși, pe Kiyomori vorbele acestea îl lăsau rece, nu-i păsa decât că era tânăr, lipsit de griji și se simțea foarte bine.

Știa care era natura misiunii pe care o avea de îndeplinit, pentru că citise scrisoarea care i se încredințase. Kiyomori se ducea să împrumute bani de la o rudă, un unchi. Se mai întâmplase de destule ori, iar el se ducea să-l viziteze pe singurul frate al tatălui său, Tadamasa, membru al Gărzii Imperiale, căruia Tadamori îi cerea adesea ajutorul.

De Anul Nou, mama lui Kiyomori ajunsese în pat, din cauza unei răceli; în felul ei obișnuit, își înnebunise soțul cu vanitatea și extravaganța ei nesăbuită, cerând să fie îngrijită de medicul curții, pretinzând medicamente scumpe, plângându-se că plăpumiile sunt grele și bombănind că mănecarea nu e potrivită pentru un om bolnav.

Sărăcia pe care Tadamori izbutise să o uite s-a năpustit din nou asupra lor, peste noapte, ca un vânt înghețat. Deși victoria pe care o obținuse împotriva piraților, cu doi ani în urmă, fusese răsplătită cu daruri imperiale în aur și alte favori, care îl ușuraseră de greutate, acest noroc neprevăzut nu făcuse decât să o îndemne pe soția lui să risipească și mai mult. Tadamori crezuse că banii erau de ajuns să-și întrețină familia pentru încă un an, dar boala ei le-a terminat banii rămași în mai puțin de trei săptămâni, așa că s-au văzut din nou siliți să soarbă terci subțire de orez în fiecare dimineață și în fiecare seară.

LBRIS

We know
books

Eiji Yoshikawa, *The Heiké Story*

© 2011, 2023 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Utagawa Toyokuni I (1769-1825), *Nakamura Utaemon al III-lea în rolul lui Taira no Kiyomori* (1812, xilogravură), detaliu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

YOSHIKAWA, EIJI

Povestea familiei Heiké / Eiji Yoshikawa; trad. din lb. engleză de Lorena Lupu. – Iași: Polirom, 2023

2 vol.

ISBN: 978-973-46-9406-8

Vol. 2. – 2023. – ISBN: 978-973-46-9408-2

I. Lupu, Lorena (trad.)

821.521

Printed in ROMANIA

EIJI YOSHIKAWA

Povestea familiei Heiké



Traducere din limba engleză
de Lorena Lupu

POLIROM
2023

Capitolul XXI

Nas-Roșu negustorul

Dimineăta sclipea de brumă. Piața de lângă poarta de pe Drumul al Cincilea fremăta deja din cauza mulțimilor. Agitația și tumultul se auzeau și peste drum, în prăvălia impunătoare a lui Nas-Roșu, ba chiar și în aripa de locuit a casei sale. Renumit pentru faptul că se trezea atât de devreme, Nasul se întorcea chiar acum după una dintre tranzacțiile sale obișnuite. Podoaba de la care i se trăgea numele, mai rumenă decât oricând, scotea dăre de aburi înghetați, ca a unui cal. În loc să se oprească și să se încălzească la focul care ardea, porni țintă spre alea cu căsuțe închiriate în care locuiau vânzătorii din prăvălie.

— Vai, vai! Voi de-abia vă adunați? Vă ia prea mult timp să vă pregătiți! Haideți, grăbiți-vă — ceva mai multă sârguință, voi de colo!

Nasul se întoarse în altă direcție, spre alt pâlț de case, și începu să strige la fetele care lucrau în prăvălie.

— E ultima lună a anului, totuși! Nu își dă nimeni seama că astăzi e 3 decembrie? Voi, fetelor, dacă aveți de gând să apăreți gătite frumos de Anul Nou, va trebui să puneți osul la treabă și să vindeți una-alta.

Apoi, Nasul se îndreptă spre aripa propriei lui case și, ajungând pe veranda care dădea către o curte interioară, răcni:

— Umeno! Umeno! Adu-mi micul dejun, micul dejun!

Desfăcându-și sandalele, intră în casă.

Soția lui îi așternu grăbită masa, punându-i în față soțului ei destoinic niște terci aburind, pește uscat și murături.

— Cât frig ai avut de îndurat în dimineața asta – erau și țurțuri!

— Asta nu e nimic, răspuse Nasul, suflând zgomotos în farfuria de terci. Vine luna decembrie, și fiecare suflet trebuie să se trezească pe când încă e întuneric – trăsurile și boii muncesc din greu, numai angajații noștri de la prăvălie, care nu știu ce înseamnă foamea, sunt o haită de puturoși. Ah, Shika e în magazin? Spune-i să vină încoace.

O servitoare fu trimisă să-l aducă. Shika era funcționarul-șef. După vizita lui Tsunemuné, cu o dimineață în urmă, Nasul îl făcuse părtaș la taină pe Shika și îl dăscălise cu grijă să fie atent la fiecare cumpărător care trece pragul prăvăliei.

— Shika, n-ai văzut nici un om curios prin preajmă, nu-i așa?

— Totul e bine în prăvălie. Am afișat un semn care spune că prăvălia este închisă până la sfârșitul anului.

— E posibil să apară iscoade sau cineva din Rokuhara, deghizat.

— E și mai important să supraveghem cu grijă ce văd și ce vorbesc oamenii noștri.

— De aceea îi trimit pe străzi, să vândă marfă, începând de azi, iar ei se și codesc cât pot când vine vorba de așa ceva. Le-am ținut cu puțin timp în urmă o predică. Poate te duci și tu să vorbești cu ei, și-i verifici. Să se țină de treabă, Shika.

— Aveți dreptate. Mă duc chiar acum!

— Ia stai puțin, mai am un lucru de zis. Ești sigur că plătica pe care am comandat-o de la

piața de pește va ajunge azi încoace? Azi suntem în 3 decembrie, mâine pe 4 – iar mâine va fi deja prea târziu.

— Bărcile pescarilor pornesc pe râul Yodo în zori, și nu putem aștepta prada decât cu mult după ora prânzului.

— Când sosește comanda, va trebui să îți cer s-o însoțești pe stăpâna ta.

— Da, desigur.

O scenă zgomotoasă avea loc în fața depozițelor, unde vânzătorii – bărbați și femei – își luau mărfurile pe umeri și se pregăteau să pornească. Era un obicei al negustorilor din Kyoto să trimită vânzătorii ambulanți pe la sfârșitul anului până în orașele apropiate sau districtele îndepărtate, cu marfă. Dintr-un motiv încă neghicit, însă, Nasul își trimitea mărfurile mult prea devreme în acest sezon.

Shika îl urmări din priviri pe ultimul vânzător, în timp ce acesta pleca, și, cu o expresie de profundă ușurare, se întoarse la focul care se stingea, să-și încălzească mâinile. Tocmai în acea clipă, în prăvălie apărură doi oameni care trăgeau de niște cărucioare pe două roți. Fesurile și hainele lor străluceau, pline de solzi de pește.

— Bună dimineața. Ia uitați-vă la aceste plătici mari – am adus cincizeci de bucăți! Pescarii mi-au spus că nu au avut niciodată o pradă atât de bună până acum. Aruncați un ochi la flăcăii ăștia frumoși!

Cei doi bărbați descărcară cu mândrie douăzeci și cinci de coșuri, fiecare cu câte două plătici lungi de peste un cot, învelite cu grijă în frunze de bambus.

Nasul apăru în curând.

— Grozavă treabă, grozavă treabă! exclamă el, cu ochii aproape ieșiți din orbite la vederea unei pravești atât de îmbietoare. Ia stai – ce s-a

întâmpat cu bibanul? E cel mai important dintre toate...

— Ah, bibanul? Stăpâne, n-ai comandat decât unul, nu-i așa?

— Ba așa este – dar e cel mai de seamă. Fără el, cele cincizeci de plăci nu prețuiesc nici cât negru sub unghie.

— Iată-l, e chiar aici, și e un exemplar cât se poate de frumos, domnule. Are un coș anume, numai pentru el.

De îndată ce plecară cei doi bărbați, Nasul îi dădu poruncă lui Shika să împacheteze iar peștii, cât mai repede, pentru daruri. Apoi, acesta încercă într-o lectică pești, așezați în coșuri căptușite cu frunze proaspete de bambus și ramuri înfrunzite, cu fructe verzi și roși.

Soția lui Bamboku, gătită cu ce avea ea mai frumos, porni înspre Soare-Răsare, însoțită de Shika și ce patru servitori care cărau două lectici – una plină ochi cu coșurile cu pești, cealaltă cu suluri de mătase și clondire cu vin chinezesc aranjate cu gust – toate ascunse grijuliu sub apărători de hârtie uleată. După cât se vedea, aduceau cadourile pentru o nuntă. După ce traversară Podul Gojo, ajunseră la marginea Rokuharei. A doua zi fiind 4 decembrie, data plecării lui Kiyomori, străzile erau aglomerate cu mai mulți cai, trăsuri și oameni decât de obicei.

Soția Nasului coti după un colț, spre o aripă în care locuia doamna din Rokuhara. La apus de poarta spre bucătărie era intrarea femeilor. Acolo, paznicul, căruia Umeno părea să-i fie prietenă, îi zâmbi, semn că o recunoaște, și o lăsă să intre. Umeno dispăru pe după copacii din fața intrării principale în casa Doamnei Harima.

După ceva timp, Umeno reapăru și se opri la poartă, să schimbe câteva vorbe cu paznicul.

— Și cum l-a primit, Umeno? întrebă Nasul cu înflăcărare, din clipa în care soția lui se întoarse acasă.

— Ah, ar fi trebuit să vezi cât a fost de încântat – și el, și doamna.

— Așadar, ai apucat s-o întâlnești pe stăpâna casei?

— Și nu doar atât – toate darurile au fost descărcate și admirate iar și iar.

— Da, destul despre celelalte daruri – dar nu a spus nimic despre biban?

— Nu prea se așteptau – s-au întrebat de unde știai că bibanul era un simbol al norocului pentru familia lor, iar sosirea lui în ajunul plecării Domnului Harima, au zis ei, era cât se poate de norocoasă – un dar inspirat, pentru care nu au avut decât cuvintele de laudă. Am fost înduioșată de plăcerea cu care l-au primit.

— Nu ți s-a întâmplat din greșeală să spui ceva nepotrivit?

— Nu, nu, n-am scos nici o vorbă despre *știți tu ce...*, bolborosi Umeno, căreia îi era limpede și de ce a mers în vizită și cât era de primejdios pentru soțul ei.

Nasul avea ochiul potrivit pentru a simți profiturile, instinctul de a adulmece latura folositoare a unei situații, de aceea, când Tsunemuné îi dezvăluia secretul intrigii curtenilor, Nasul îl aprobă pe dată. Până la urmă, nu era el un om de afaceri, unul care plecase dintr-un post mărunț de la Curte și ajunsese în scurt timp un negustor bogat? Și dacă el părea dornic să riște multe pentru încercarea stăpânului său, pe de altă parte, nu era nici imbecil, nici atât de nepăsător încât să își riște viața și întreaga bogăție cu uneltirile câtorva aristocrați. După cum vedea Nasul lucrurile, un conflict pe față, ca acela de ultima oară, era de

neocolit, și era în avantajul lui să se pună bine cu ambele tabere. Curtenii sau războinicii – indiferent care era rezultatul pentru părțile aflate în luptă, Nasul era un negustor și trebuia să-și vadă de câștigurile lui.

Nasul le încredință aceste taine atât soției, cât și funcționarului-șef. Dacă, pe de o parte, fusese de acord să-l ajute pe Tsunemuné, nu uitase nici să îi trimită lui Kiyomori un cadou de bun-rămas, ales cu toată priceperea.

De mai mulți ani, centrul activităților capitalei se mutase vizibil spre poarta Drumului al Cincilea, și oamenii obișnuiau să spună că acest lucru fusese hotărât de bogăția din ce în ce mai mare a familiei Heiké, la Rokuhara. Rokuhara, care se afla pe malul opus al râului, se vedea pe deplin de la poartă, iar Tsunemuné presupuse cu vicienie că locuința Nasului va stârni cel puțin bănuielei.

De-abia se răspândi vestea plecării lui Kiyomori spre Kumano, că uneltitorii începură să grăbească pregătirile. Transformară casa lui Bamboku în sediul lor de operațiuni și acolo puseră la punct planurile finale pentru strângerea armelor și adunarea trupelor.

O burniță rece începu să cadă în noaptea de 7 decembrie. Teancuri de saci pentru cărbune și paie, goi, stăteau îngrămădite în jurul intrării din spate a casei Nasului. Siluete în mantii de paie și pălării cu boruri largi, altele deghizate în mantii preoțești, intrară grăbite, unele după altele, în locuința negustorului. Câțiva vizitatori își priporniră caii de sălciile de la intrare, alții, coborând din trăsuri cu boi, fură însoțiți iute până în casă de însoțitori cu umbrele.

Aceasta fu ultima dintre întâlnirile tainice convocate de către conducătorii conspirației; în afară de cei care se întâlneau mereu la vila lui Nobuyori,

apărură și Yoshitomo al clanului Genji și alt membru influent al aceleiași familii, Yorimasa. Yorimasa cedase insistențelor lui Yoshitomo și se hotărâse, până la urmă, să vină.

Yorimasa, luptător de 50 și ceva de ani, era cu mult mai în vârstă decât Yoshitomo și de departe cel mai în vârstă dintre toți cei prezenți în acea noapte în încăpere.

— Niciunul dintre noi nu regretă să vă aibă de aliat, spuse Nobuyori, întâmpinându-l, iar Korekata adăugă:

— Venirea dumneavoastră ne încurajează nemăsurat, atât de mult încât deja ne simțim siguri de izbânda noastră.

Fără indoială, prezența lui Yorimasa le dădea curtenilor o încurajare de care aveau mare nevoie, pentru că nu era doar unul dintre cei zece căpitani numiți drept apărători ai tronului de răposatul Împărat Toba ci, în calitate de comandant al depozitului de echipamente militare, nu putea fi lăsat deoparte și faptul că îl câștigaseră de partea lor nu era o izbândă mărunță.

Yorimasa, un bărbat tăcut, rămase oarecum în umbră, amestecându-se rar în discuțiile încinse dintre Nobuyori și Korekata. Ploaia încetase și sufla un vânt aspru, când uneltitorii ieșiră în cele din urmă din casa lui Bamboku și se risipiră unul câte unul în noapte.

În ziua care a urmat, pe 8 decembrie, viața din capitală a continuat ca de obicei. Dar, pe la miezul nopții, între 8 și 9 decembrie, un tunet înăbușit care semăna cu o herghelie de cai galopând se auzi în ecou pe străzile dintre Drumul al Patrulea și al Șaselea. În scurt timp, călăreții întunecați se adunară la Palatul-Mănăstire de pe Drumul al Treilea și îl înconjurară. La fiecare dintre porțile Palatului, armele zdrăngăniră și